

CLUJUL CREȘTIN

Redacția și administrația
Cluj, Piața Cuza Vodă 7.

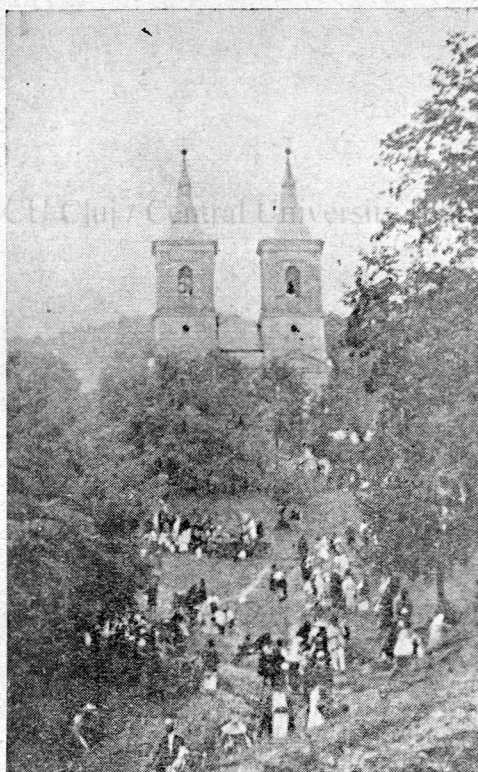
ANUL I. No. 23 - 24.
Sâmbătă 31 August 1935.

Apare săptămânal
sub conducerea unui comitet

Abonamentul anual 50 Lei
Numărul 1 Leu

Mănăstirea Nicula

Satul Nicula cu vestita mănăstire ce îi poartă numele, a ajuns cunoscut în întreg Ardealul. Este așezat la câțiva kilometri de orașelul Gherla, în județul Someș. Din Gherla urcând un deal, se vede satul în fundătura unei văi destul de adânci, împrejmuit de dealuri înalte cu un pământ galben săracios. Mici pălcuri de pădure sunt respirate pe creste. Locuitorii sunt toți români greco-catolici, deși cam săraci din pricina pământului neroditor, totuși au gospodării îngrijite. Mulți se ocupă

Mulțimea credincioșilor urcând dealul spre mănăstire

cu comerțul ambulant, mergând din sat în sat cu icoane, chipuri sfinte, lumânări binecuvântate, cărți religioase populare etc. Mai de mult se ocupau cu zugrăvitul icoanelor sfinte. Și azi se văd astfel de icoane în

unele biserici mai vechi din Ardeal.

Numele acestui sat se trage de la un vechiu pustnic cu numele Nicolae, ce ar fi trăit prin aceste locuri, pe la anii 1300. După cum adevăresc documentele, mai multe familii din acest sat, au avut privilegii și rang de nobili, dobândite în urma faptelor distinse în serviciul diferiților principii ai Ardealului.

Spre mănăstire

Din sat în partea de răsărit, după ce urci un povârniș destul de repede, pe vreme ploioasă o adevărată caznă, pe un podiș ridicat deasupra satului, în prelungirea unei coame de deal, ajungi la mănăstire. Biserica este clădită la marginea unei păduri de fag și stejar, în spre răsărit dealurile o încing ca un fel de brâu.

Domnului — 15 August cu ocazia marelui pelerinaj — sf. liturghie se servește sub ceriul liber, pontificând P. S. S. Episcopul.

Icoana făcătoare de minuni

Biserica mănăstirii foarte frumoasă și înafară și înăuntru, are un iconostas lucrat după toate regulile artei răsăritene. Pe iconostas deasupra ușii împărătești, este icoana veche, făcătoare de minuni, care a adunat în jurul ei evlavie atâtor creștini din acest colț de țară, și care a făcut faima acestei mănăstiri și a satului. Ea se poate ridica și lăsa în jos, pentru a se putea apropia de ea credincioșii dornici de a-și arăta cele mai înflăcărate simțeminte ce le au față de Maica Domnului. În fața icoanei credincioșii evlavioși sunt cuprinși de adevărate transporturi sufletești de iubire și simțire. Se unesc cu celele inerești, în a-i împleti frumoasa cunună de laude ce

o merită Preasfânta Fecioară. Fiecare își descoperă sufletul, cerșind un ajutor în necazurile sufletești sau trupești. Și nimeni, din cei ce aleargă cu încredere tare în ajutorul ei, nu rămâne nemângăliat, ci primește ajutor dela Prea Sfânta Fecioară.

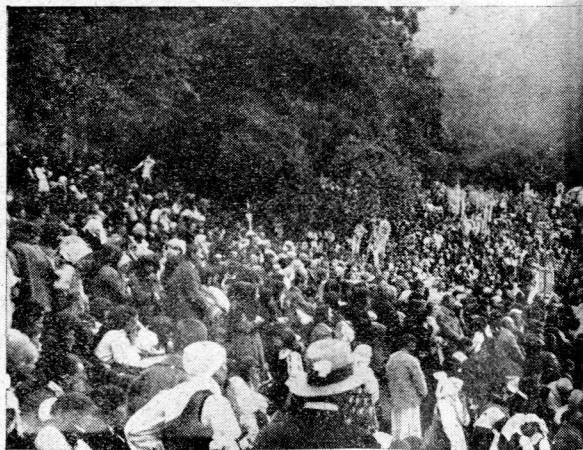
Icoana Maicii Domnului dela Nicula

Clădirea este făcută prin anii 1875—79 de un arhitect italian, sub conducerea profesorului de teologie Mihail Ivașco.

Alături de mănăstirea nouă este vechea mănăstire de lemn acoperită cu șindrilă, cu un mic turn ascuțit. Este făcută de groful Corniș dela Benediug, pe la anii 1700.

Deși azi nu se servește liturghie în ea, totuși credincioșii îi arată mare cinste, sărutând altarul și pereții, luând pământ din jurul altarului.

De mănăstire se țin încă: o locuință pentru preoți, pentru cantor și paznicul mănăstirii; ceva mai departe este o vilă episcopală așezată în marginea pădurii. Mai nou este construit un pavilion de lemn, pentru adăpostirea pelerinilor pe vreme ploioasă. Este foarte larg și trainic putând adăposti mai multe mii de credincioși. Lângă mănăstire s'a construit un altar în liber, unde la praznicul Adormirii Maicii

Mulțimea ascultând sf. liturghie arhierescă

Obârșia Icoanei

Icoana făcătoare de minuni a fost zugrăvită de un preot cu numele Luca, din Iclodul Mare pe la anii 1680. Pe atunci mulți preoți se îndeletniceau cu zugrăvirea icoanelor. Din felul cum sunt prinse și exprimate trăsăturile pline de frumusețe și evlavie, se dovedește cucernicia acestui preot.

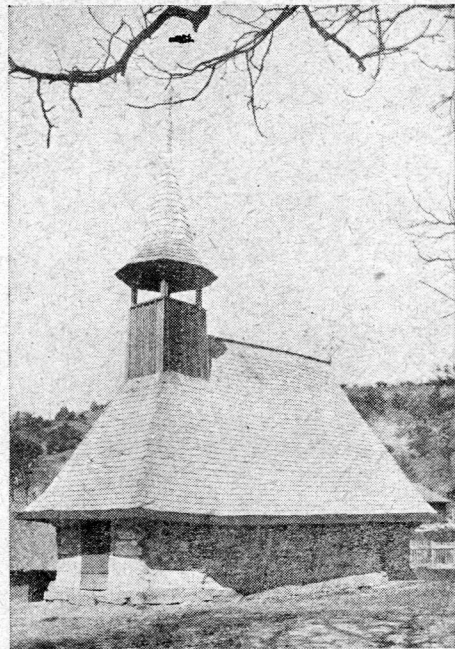
Preotul Luca vându această icoană unui nobil român cu numele Ioan Cupșa, din a cărui familie se mai găsesc și azi urmași în sat. Acesta dăruie icoana bisericii parohiale din Nicula. — Icoana e pictată pe 2 bucăți de scândură tipite.

Fața Maicii Domnului exprimă o bunătate și gingășia de mamă, cum nici cel mai mare pictor n'ar putea-o reda mai desăvârșit. Ochiul Preacuratei, din ori care parte i-ai privi, se pare că te urmăresc plini de blândețe și bunătate.

Plângerea Icoanei

Icoana așezată fiind în biserica din Nicula, a început a fi venerată de credincioși într-un mod deosebit. Frumusețea ei deosebită atrăgea multă lume din satele din jur.

În urma multor războaie și năvăliri turcești, sărăcia crescuse într'un mod îngrozitor în întreg Ardealul. Împăratul Leopold alipind Ardealul, a așezat garnizoane în toate orașele. Astfel de garnizoane erau în Dej și în Gherla. În iarna anului 1694, câțiva soldați nemți din regimentul Hohenzollern de la Gherla, vizitează în ziua de 15 Februarie, biserica din Nicula cu icoana

Mănăstirea veche

aceasta. Cum priveau admirând icoana în formă răsăriteană, mare le-a fost mirarea văzând lacrimi adevărate în ochii Preasfintei Fecioare. Icoana plângea. Numai decât cazul a fost descoperit preotului Mihai, parochul comunei. Această știre, fiind minune, s'a lătit ca fulgerul în sat și în împrejurimi. Au început poporul: bărbați, femei, tineri, bătrâni, români și streini a năvăli spre biserică, unii din evlavie alții de curiozitate. De fapt s'a constatat că era o minune adevărată. Biserica în toate zi-

lele era tixită de credincioși ce nu mai conteneau cu rugăciunile, sporite mereu de această minune neașteptată. Lăcrimarea a ținut din 15 Februarie 1694 până în 12 Martie acelaș an.

Tradiția susține că toți acei cari au fost să vadă icoana lăcrimând, au dobândit ajutoare însemnate din partea lui Dumnezeu. Așa nici unul n'a murit în războiul cu Turcii, mai mulți din ei s'au vindecat de diferite boli de cari suferiau.

Între vizitatori au fost și autoritățile civile și militare:

Foto: „Gazeta Ilustrată“ Cluj

Excelența Sa Episcopul predicând mulțimii

Groful Corniș dela Benediug și căpitanul Vanner comandantul garnizoanei Dej. După o cercetare minuțioasă, s'au convins că nu este nici o înșelăciune. Inșuș căpitanul Vanner a șters de mai multe ori lacrimile cu batista. Acestea toate au fost întârite cu

iccoana, — s'a ivit proces, între ei și grof. Ajungând cauza la Curtea din Viena, aceasta hotărî să se așeze icoana într'o biserică anumită pentru a o putea cinști toți creștinii. Hotărârea mulțumi pe toți, iar groful a clădit vechia mănăstire care se vede și azi.

Pelerinajul din Ciuj la mănăstirea Nicula

Credincioși de toate vrăstele și clasele sociale, până la 350 persoane, au plecat și anul acesta dela Cluj, pentru a sărbători Adormirea Maicii Domnului la mănăstirea Nicula. Cei mai mulți au făcut acest drum cu trenul și autobuse. Un grup de 65 persoane au făcut calea pe jos. Timp de 4 zile, fiind în această cale sfântă, am petrecut continuu în rugăciuni, cântări, citiri și învățături mântuitoare. Nimeni nu s'a plâns de oboseală, căldură, frig, foame sau sete, deși majoritatea țineau post aspru sau ajun. Toți erau cu voie bună și seninătate ca în cele mai fericite zile din viață. Întrebând pe o bătrână de peste 70 ani — care mergea aplecată de spate, răzimându-se într'un băț și împletecindu-și picioarele de slabă — că de ce a pornit la acest drum lung pe jos, bătrâna răspunde: „M'a sculat Maica Preacurată din patul de boală pe care am zăcut și acum simțesc cum îmi crește puterea mergând la mănăstire să-i mulțumesc pentru sănătate“. Așa a făcut bătrâna calea aceasta, răzimându-se mai mult pe piatra cea tare a credinței, decât pe sprijinul bățului din dreapta, sau pe

puterea hrănitore a merindei din mâna stângă, care consta din un măr, cu care își umezia gura când era prea uscată. Răzimate pe aceeași credință au plecat persoane cu reumatism și durere de picioare, deși aveau bani destui ca să meargă cu trenul sau să se comodeze la băi. N'am auzit plângere ci cuvinte de laudă și mulțumită Maicii Domnului dela toți.

Mai caracteristic a fost cazul unei frumoase familii de ceferist, cari deși aveau permise gratuite la tren, au lăsat acasă toate carnetele și pleacă pe jos cu cei 3 copilași. Nici cel de 6 ani nu s'a plâns că este greu drumul din Cluj până la Nicula și nici n'a cerut să bea lapte ci mâncă fericit pâine și pătlăgele roșii. Pe buniceța acestora o durea inima, văzând cum își lovește nepoțelii picioarele desculțe de pietre. Luând pe cel mai mic în brațe ca să-i mai ușureze drumul, acesta-i spune: „lasă buniceță dragă că sunt mai tare eu ca și du-miata“ — și mergea vitejește. p. v.